

Жаши

національний

Шануємо традиції, творимо сьогодення, крокуємо в майбутнє



Черкаський національний
університет ім. Б. Хмельницького

ВИПУСК № 23
жовтень 2016



Вітаю університетську родину!

У День університету висловлюю колективні подяку за нашу спільну працю й перемоги!
Ми йдемо непростим шляхом – шляхом оновлення, удосконалення, реформування.
Результати нашої роботи переконливі.

Пишаюся тими, хто має здобутки в навчанні, науці й спорті, хто бере активну участь в університетському житті. Тими, чий інтелект, уміння, праця слугують розвитку й процвітанню нашої альма-матер.

Переконаний, що віра, воля й дія приведуть нас до успіху. Бажаю всім нам миру, достатку та Божої благодаті!

Із повагою – Ваш ректор Олександр Черевко

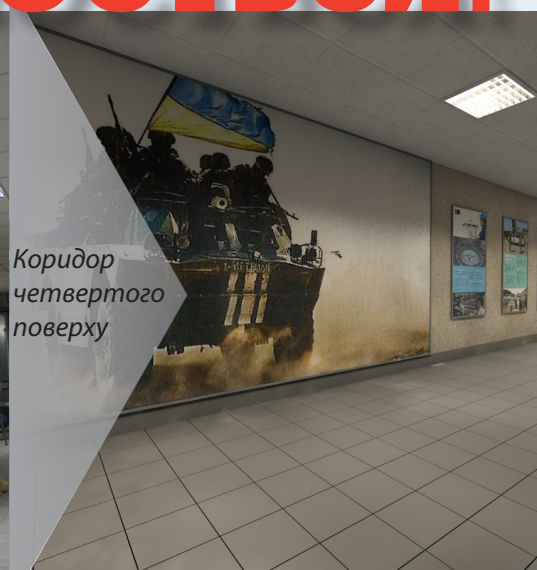
УНІВЕРСИТЕТ ОНОВЛЮЄТЬСЯ!



Фойє



Коридор
четвертого
поверху



НОВИНИ

ЧНУ презентував професійні напрями

Студенти університету взяли участь у «Ярмарку професій», що відбувся 17 вересня в межах святкування Дня міста Черкас.

Навчально-наукові інститути й факультети університету, представляючи основні напрями своєї діяльності, допомагали абітурієнтам обрати майбутню професію. У ході майстер-класів студенти ознайомлювали всіх охочих із перевагами певного фаху. Наприклад, студенти ННІ української філології та соціальних комунікацій пропонували спробувати себе в ролі ведучих на телебаченні й радіо, а також популяризували народну творчість та українську поезію. ННІ фізики, математики та комп'ютерно-інформаційних систем залучав містян до участі у фізичних експериментах.

«Мені було дуже приємно поділитися з черкасцями своїми враженнями від навчання в ЧНУ. Студенти запрошували всіх охочих до майстер-класів, щоб пояснити особливості фаху», – зауважує Володимир Левченко, студент-журналіст.

«Ліга інтернів» завітала до університету

Представники організації розповіли студентам про Програму стажування у Верховній Раді України.

Громадська організація «Ліга інтернів» – недержавна, неприбуткова організація, заснована в травні 2009 року, що об'єднує випускників Програми стажування у Верховній Раді України, центральних органах виконавчої влади та Секретаріаті Президента України. Її основне завдання – надати молодим фахівцям змогу долучитися до законотворчої роботи, здобути практичний досвід. Організація сприяє кадровому оновленню Апарату Верховної Ради України.

«Це додатковий шанс для студентів опанувати навички роботи в законодавчому органі. Вони можуть розширити власне коло спілкування та познайомитися з політиками», – повідомляє перший проректор Черкаського університету Василь Мойсієнко.

Історичний симпозіум відбувся в ЧНУ

Усеукраїнська наукова конференція з міжнародною участю «Черкаський історіографічний симпозіум», присвячена 150-річчю від дня народження Михайла Грушевського, відбулася в університеті 22–23 вересня.

На симпозіумі обговорювали значущість внеску Михайла Грушевського в національне державотворення, історіографію, літературу та культуру України.

«Такі симпозіуми проводять для того, щоб науковці могли обмінятися думками, повідомити колегам результати своїх досліджень. Приємним і почесним для нас було те, що до університету завітали Анджей Стемпник, професор із Люблінського університету ім. Марії Складовської-Кюрі, та Ольга Ковалевська, представниця Інституту історії України Національної академії наук», – повідомив професор Віталій Масненко.

Майбутні видавці не порушують щорічної традиції

На 23 Міжнародному книжковому «Форумі видавців у Львові» побували студенти спеціалізації «Видавнича справа та редагування» 15–18 вересня.

Студенти мали змогу долучитися до численних літературних конкурсів, акцій, перфомансів, зустрітися з відомими авторами.

«Вразили масштаби форуму. Приємно було побачити велику кількість людей різного віку й переконатися, що все ж вони читають книжки. Як для майбутнього видавця це був корисний досвід: ознайомилась із тенденціями книжкового ринку, побачила багатьох відомих людей», – зауважила Марія Єгорова, студентка-видавець.

Відбулося засідання Ради молодих учених

Члени РМУ обговорили пріоритетні напрями роботи на 2016–2017 н. р.

Віктор Велівченко, директор ННЦ зовнішніх і міжнародних зв'язків, розповів про активізацію участі членів Ради в міжнародних грантових програмах «Еразмус+», «Горизонт 2020». На засіданні ради також зарухували до її складу молодих науковців-аспірантів університету.

«Пріоритетні напрями – це написання проектів на отримання грантів, проведення наукових конференцій, Міжнародного круглого столу «Наука та інноватика», Усеукраїнської студентської конференції «Родзинка», – прокоментувала подію Тетяна Зорочкіна, голова РМУ.

Поліцейські відвідали гуртожитки ЧНУ

Представники патрульної поліції проводили лекції для студентів.

Інспектори розповідали студентам про те, як працює патрульна поліція, демонстрували, як проводять поверховий огляд. Також повідомили молодь про її права в разі зустрічі з представниками поліції. Копи ознайомили студентів із поняттями «крадіжка», «розбій» і «грабіж». У кінці зустрічі поліцейські показали спецзасоби, якими користуються на службі. Заходи проходили в межах тижня правової освіти.

«Керівництво Черкаського національного університету запропонувало організувати лекції на ті теми, які ініціюватимуть саме студенти. Такі зібрання можна було б проводити в межах факультетів або груп за інтересами. Ми зможемо відповісти на запитання, які важливі саме для вас», – повідомила лейтенант Анна Найчук, координатор зв'язків із громадськістю Головного управління поліції в Черкаській області.

У ЧНУ обговорювали взаємозв'язок мови та мислення

Професори Ірина Перянова та Олександр Бондаренко виступили з доповідями в перший день Міжнародної наукової конференції «Когнітивна лінгвістика в міждисциплінарному контексті: теорія й практика», що тривала 8–10 жовтня 2016 року.

Організаторами конференції є ЧНУ та Українська асоціація когнітивної лінгвістики й поетики. Загалом до заходу залучені доповідачі з 8 країн та 18 українських міст.

«Я вважаю, що для поліпшення ефективності навчального процесу необхідно розуміти сутність когнітивних механізмів. До того ж проведення таких конференцій є важливим, бо вони дають українським науковцям змогу переймати досвід іноземних колег», – прокоментувала Олена Радченко, секретар оргкомітету конференції.

Марина Клімчук, Тетяна Недбайло

Університет стрімко змінюється



Василь Мойсієнко, перший проректор

Усі заходи, що проводять в університеті, спрямовані на виконання Закону України «Про вищу освіту»: видання впродовж двох років поспіль додатків до дипломів європейського зразка, стажування викладачів в Україні та за кордоном тощо.

цікавих курсів, застосування мультимедійних проектів, нестандартних форм проведення занять. Єдина проблема – бракує навчальних аудиторій.

Із цього семестру студент, який має заборгованість із більше ніж двох дисциплін, може повторно вивчити курс. У листопаді плануємо провести серед студентів четвертого курсу моніторинг знань з англійської мови, щоб у подальшому покращити їхній рівень володіння мовою. Докладаємо зусиль до вдосконалення комп'ютерної бази університету. Так, військова кафедра буде оснащена за європейськими стандартами. Крім того, працюємо над розширенням переліку спеціалізацій.

“ Ми постійно впроваджуємо інновації в освітній процес ”

Ми постійно впроваджуємо інновації в освітній процес. Із цього навчального року студенти матимуть змогу самостійно обирати дисципліни для вивчення. Це стимулюватиме викладачів до розроблення

даємо зусиль до вдосконалення комп'ютерної бази університету. Так, військова кафедра буде оснащена за європейськими стандартами. Крім того, працюємо над розширенням переліку спеціалізацій.



Юрій Удовенко, проректор з адміністративно-господарської діяльності

Поштовхом до виконання ремонтних робіт стало відкриття воєнної кафедри та бажання й потреба оновити зовнішній вигляд університету. Особисто мені важливо, щоб студенти та викладачі почувалися комфортно там, де вони проводять більшість свого часу. Навчальний заклад співпрацює з різними підприємствами та спонсорами, які сприяють реалізації плану оновлення. Серед них – «Епіцентр», який надає необхідні матеріали на кредитній основі, та «Приватбанк».

“ ... мені важливо, щоб студенти та викладачі почувалися комфортно ”

тньо там, де вони проводять більшість свого часу. Навчальний заклад співпрацює з різними підприємствами та спонсорами, які сприяють реалізації плану оновлення. Серед них – «Епіцентр», який надає необхідні матеріали на кредитній основі, та «Приватбанк».

Сергій Корновенко, проректор із наукової, інноваційної та міжнародної діяльності

Нація без науки – це нація рабів!

У кінці вересня відбулися дві конференції. Одна з них проведена відповідно до Указу Президента України до 150-річчя Михайла Грушевського. Конференцію не даремно назвали «Черкаський історіографічний симпозіум», бо родина Грушевських тісно пов'язана з Черкащиною.



В університеті активно розвивається «грушевськознавство», що досліджують професори Віталій Масненко та Віктор Гоцулак. На засіданні також презентували книгу «Львівська історіографічна школа М. Грушевського».

“ Нація без науки – це нація рабів! ”

Крім того, була проведена Перша всеукраїнська науково-практична конференція до Дня дошкілля в ННІ педагогічної освіти, соціальної роботи і мистецтва. У ній узяли участь делегати з Черкащини та інших куточків України.

На початку навчального року проведено Шосту лінгвістичну конференцію, а також перший тур студентської олімпіади з образотворчого мистецтва.



Галина Гаврилюк, проректор із виховної роботи та іміджевої діяльності

На початку навчального року ми провели багато різноманітних заходів: відзначення Міжнародного дня грамотності, участь у «Ярмарку професій», організація лекції на тему «Черкаси: історія, міфи та легенди» та ін. Команда КВК Черкаського національного університету «Хвилюватися Немає Причин» виборола третє місце в півфіналі ліги «Сумка».

Каріна Авер'янова, Світлана Небилиця, Олена Тютенко

Покрову Пресвятої Богородиці пошановують і православні, і греко-католики, уважаючи її основним християнським святом осені. Крім того, 14 жовтня відзначають День українського козацтва, а з 2014 року, згідно з указом Президента України Петра Порошенка, – і День захисника України. Урочистості з нагоди цих свят та з нагоди Дня університету проходитимуть у храмі Святих рівноапостольних Кирила і Мефодія.

прийти помолитися. Важливо, щоб молодь більше дізнавалася про вічні цінності, цікавилася ними, бо духовність потрібна всім нам. Історія засвідчує, що влада «відібрала» релігію в попередніх поколіннях, а наше завдання – її повертати. Необхідно, щоб ми постійно зростали – ставали порівняно кращими. Наш український дух полягає в тому, що ми маємо розвивати духовні традиції наших предків. Двері цього храму відчинені для кожного черкашанина.

Отець Володимир: «Я впевнений, що ми свій духовний дім зможемо збудувати по крупинці»



Храм збудовано неподалік того місця, де раніше стояла церква на честь Покрови Пресвятої Богородиці (Покровська церква). Нині храм перебуває на реконструкції. Про історію його спорудження, нинішній стан та про важливість духовного складника в житті кожного християнина розповів настоятель храму – ієрей Володимир Штокало.

– Відомо, що на території нашого університету в довоєнний період була церква Святої Покрови, яка її доля?

– Церква і справді існувала. Стверджують, що на місці головного корпусу університету, а за іншою версією, її розташували неподалік навчального корпусу № 3. Ця молитовня була дуже гарна, до неї приходило багато людей міста. Але, як мені відомо, комуністична влада зруйнувала церкву. Побутує навіть думка, що храм Святих рівноапостольних Кирила і Мефодія є наступником церкви Святої Покрови.

– Розкажіть про історію створення храму біля університету.

– Загалом, церква побудована 2003 року за сприяння меценатів і доброчинців. До будівництва храму долучилися як усі парафіяни, так і викладачі та студенти. Цей храм побудований біля університету саме для тих, хто працює та навчається в ньому. Святилище відчинене щодня. Кожен спудей може

– Чому храм має таку назву?

– Молитовня названа на честь Святих братів Кирила і Мефодія – просвітителів слов'ян, які рідною мовою поширили слово Боже. Ми сьогодні розмовляємо українською мовою, тому можемо вважати, що то є наші вчителі – учителі слов'янських народів. Ці брати дали нам змогу молитися саме рідною українською мовою, оскільки вони боролися проти «триязычної ересі», яка була в ті часи. Суть її полягала в тому, що звертатися до Бога можна було лише трьома мовами: давньоєврейською, грецькою та латинською. Сьогодні в університеті церковнослов'янську мову не вивчають, але кожен може опанувати її самостійно й молитися саме цією мовою. Нею звертаються до Бога у святих місцях, але оскільки в більшості навчальних закладів її не вивчають, то сучасна молодь не розуміє такої мови. Потрібне самонавчання для того, щоб розуміти ці слова й писання, які створені та перекладені ще учнями Кирила і Мефодія.

– Які духовні потреби приводять студентів Черкаського національного до храму?

– Студенти приходять до храму, але рідше за інших вірян. Вони йдуть, якщо переживають за складання сесії, також через проблеми в стосунках між друзями, одногруппниками. Кожна людина

приходить по розв'язання своєї потреби, що її найбільше хвилює. Інколи приходять просто помолитися за рідних і близьких, але найчастіше людина звертається тоді, коли має певні труднощі в житті. Колись від храму відсторонювали за якийсь гріх на деякий час. Сьогодні люди самі себе позбавляють цього.

Треба контролювати себе, свої емоції та навчатися жити не лише в матеріальному світі, а й у духовному. Я сам був студентом і знаю, що постійно на щось бракує часу, але на молитву його можна виокремити. Тому потрібно в собі знаходити сили не просто пройти повз святу будівлю, а зайти до храму. Це бажання повинно йти від душі.

– Як спонукати студентів до християнського життя?

– Загалом, плануємо читати лекції для молоді. Уже таку практику я впроваджував минулоріч для студентів, які навчаються в одному з ННІ університету. Під час спілкування зі студентами дійшов висновку, що потрібно розповідати лише те, що є актуальним. Не просто прийти і «щось» розказати, а зацікавити їх. Можливо, це будуть якісь кураторські години, збори груп для обговорення певних проблем молоді. Я буду радий цим зустрічам. Мені також буде приємно з ними спілкуватися, дізнаватися щось нове. Коли панує спільна жива мова, то люди стають більш духовно спорідненими й сильними. Особа може прочитати Письмо, але не зрозуміти, а в слова треба вдумуватися. Зокрема, це може бути самоорганізація між студентами чи співпраця з викладачами. Перш за все хочу запровадити молитовну практику зранку, щоб благословляти на хороше навчання, щоб кожен студент, ідучи на пари, міг помолитися.

– Зараз триває реконструкція храму. На якому етапі вона перебуває?

– Нині відбувається реставрація будівлі, до якої активно долучаються студенти, викладачі, жителі міста та області. Усі розбудови й дотримання належного стану проводять знову ж таки ті люди, яким небайдужа ця справа, оскільки церква в нашій країні відокремлена від держави. Ми дуже вдячні всім, хто допомагає відновити храм спільними зусиллями.

Реставрацію почали в липні 2016 року. Я й сам працюю: беру лопату та копаю. Нам допомагали парафіяни, працівники університету, студенти. Зараз ми розпочали гідроізоляційні роботи. Згодом дбатимемо про тепло, зручність і затишок у храмі. Але все це буде завдяки нашій спільній праці. Як співав Андрій Кузьма в пісні, що не вийшла в ефір за його життя, українці, як мурашки, по крупинці будують спільний дім. Я впевнений, що ми свій духовний дім теж зможемо збудувати по крупинці.

– Як поповнюєте іконописну базу храму?

– Образи Божі приносять переважно парафіяни. Прикладом цього є ікона, вишита бісером, яку подарувала прихожанка. Варто пам'ятати, що перш ніж розпочати виготовляти ікони, треба в церкві взяти благословення. Попередній священнослужитель поповнював іконописну базу власноруч створеними матеріалами. До речі, іконостас також виготовляли працівники церкви. Більшість ікон у храмі зараз є, тому надалі ми приділятимемо увагу розписові й оздобленню храму зсередини.

– Скільки коштів потрібно для відбудови храму?

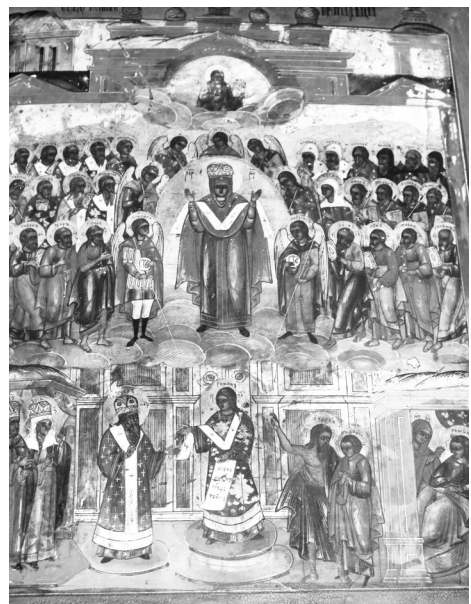
– 10 тисяч гривень витратили на матеріали для гідроізоляційних робіт (це ми робимо самостійно). А тепер потрібні кошти на відновлення купола – 120 тисяч гривень. Ми зверталися до ректора університету, директорів інститутів, кафедр, багато хто вже допоміг. Люди сприяють нам, і я дуже вдячний їм за це.



Підтримують як матеріально, так і морально. Це також допомагає й надихає. Коли працюєш, а хтось, пройшовши, запитає: «Чи все добре?», ти відповідаєш – і вже на душі стає легше. Дуже приємно, що байдужих людей мало, це втішає.

– Що б Ви побажали викладачам, співробітникам і студентам у цей святковий день?

– Кожен із нас має розуміти величність свята. Хто як не ми підтримувати традиції нашого народу. Коли віримо, одержимо те, що потребуємо, і те, чого бажаємо. Християнин у цей день повинен прийти до молитви, просити заступницю, щоб вона своїм омофором оберігала кожную сім'ю, а найголовніше – охороняла те, про що ми найбільше сьогодні дбаємо, – свободу і мир. Треба просити в неї ставати сильнішими. Нехай кожен від маленького й до великого в цей день збагатиться духом, помолиться за себе та ближніх своїх. Як матір може вимолити найбільшу молебень для своєї дитини, так і ми, звертаючись до Пресвятої Богородиці, можемо попросити прощення гріхів. Нехай мир буде в наших душах!



Молитва до Пресвятої Богородиці

*Царице моя Преблага,
надіє моя, Пресвята Богородице,
пристановище сиріт і подорожніх заступнице,
скорботних радосте, покровителю,
бачиш мою біду, бачиш мою скорботу,
звідусіль спокуси надходять, а захисту не маю.
Ти ж Сама допоможи мені як немічному,
управи мене як подорожнього;
кривду мою знаєш, розріши її, як хочеш,
бо я не маю іншої помочі, крім тебе,
ні іншої заступниці, ні благої утішительки,
тільки Тебе, о Богомати;
охорони мене і покрій мене на віки віків.
Амінь!*

Альона Дубова,
Олена Фесенко

Положення про кафедру в Черкаському національному затверджене Міністерством оборони України та Міністерством освіти і науки України рік тому – 8 жовтня 2015 року. Перший набір майбутніх офіцерів запасу провели цього року, він тривав упродовж чотирьох місяців та успішно завершився першого жовтня. Тепер протягом двох років студенти на базі університету вивчатимуть військові дисципліни, після успішного опанування яких отримують звання молодшого лейтенанта.

Відкриття військових кафедр в українських вишах має важливе значення для підготовки офіцерів запасу. Черкаський національний першим із-поміж інших ВНЗ області розпочав таку підготовку 8 жовтня, а урочисте відкриття кафедри відбудеться 20 жовтня. Раніше студенти Черкаського національного проходили навчання на базі військової кафедри Сумського державного університету.

Щоб потрапити до списків зарахованих нашого ВНЗ, абітурієнти повинні надати необхідний пакет документів та пройти вступні випробування: тести з курсу «Захист Вітчизни», стройова підготовка, професійний тест на психологічну врівноваженість, загальна фізична підготовка.

Військова кафедра університету навчатиме студентів за програмою підготовки офіцерів запасу для Збройних сил України. Навчання організоване за двома військово-обліковими спеціальностями: бойове застосування механізованих з'єднань, військових частин і підрозділів (ліцензійний обсяг – 120 осіб) та психологія (ліцензійний обсяг – 30 осіб).



За першою спеціальністю готуватимуть офіцерів запасу, які можуть керувати підрозділами та механізованими з'єднаннями. Майбутні командири навчатимуться підтримувати бойову готовність солдатів, готувати їх до бою та керувати взводом під час виконання поставлених завдань.

Кафедру військової підготовки ЧНУ відкриває першим в області



Вони як командири зобов'язані стежити за ходом бою, вести розвідку, своєчасно ставити завдання підлеглим, уміло використовувати всі вогневі засоби, а також знати результати вогневого ураження противника.

За другою спеціальністю навчатимуть військових психологів, які працюватимуть у Збройних силах України. Їхні обов'язки у військових частинах (підрозділах) – досить складні. У мирний час такий психолог вивчає психологічні характеристики військовослужбовців, психологічно забезпечує їхню бойову готовність тощо. У воєнний час він виконує морально-психологічну підготовку солдат до бойових дій.

На кафедрі викладатиме п'ять науково-педагогічних працівників, які мають необхідний рівень військової освіти, усі викладачі проходили службу в Збройних силах України та мають військове звання не нижче від майора. Вони були відібрані за конкурсом і працюють в університеті на постійній основі. Крім того, усі викладачі мають науковий ступінь та звання. Очолює кафедру полковник запасу Валерій Монастирський, доцент, кандидат педагогічних наук.

Для студентів створені необхідні умови навчання й матеріально-технічна база, до якої входять шість навчальних аудиторій, три одиниці навчально-бойової техніки, зразки стрілецької зброї, фахова література тощо. Відповідно до тематичних розділів навчальних програм, спеціалізовані аудиторії обладнані та оформлені інформаційними плакатами й макетами. Стройову підготовку студенти відпрацьовуватимуть на плацу біля університету.

Після першого року навчання під час первинної військово-професійної підготовки студентів використовуватимуть університетську матеріальну базу навчально-спортивного та оздоровчого комплексу «Сокирне». Тактичні, вогневі завдання відпрацьовуватимуть на польовій базі навчального центру Державної прикордонної служби України в с. Оршанець. Також тут вони навчатимуться водити бойові машини.

Підготовку офіцерів запасу будуть проводити впродовж семестру один день на тиждень. У розкладі його позначатимуть як «військовий день». Навчальний семестр завершиться заліками із дисциплін.



Навчання студентів військової кафедри складатиметься з таких основних модулів:

- загальновійськова підготовка, до якої зараховують вивчення статутів Збройних сил України, основних аспектів стройової підготовки, військової топографії та первинної військово-професійної підготовки;
- організація та методика роботи з особовим складом, тобто методика воєнно-ідеологічної підготовки, а також робота з військовослужбовцями за основами міжнародного військового законодавства;
- тактична й тактико-спеціальна підготовка, а саме загальна тактика, тактико-спеціальна підготовка;
- військово-технічна та військово-спеціальна підготовка, що передбачає застосування бронетанкової техніки, водіння бойових машин, вогневу підготовку.

Перший семестр навчання триватиме до 24 грудня, після чого студенти підуть на канікули й повернуться до навчання вже четвертого лютого. Другий семестр закінчиться 10 червня 2017 року. Далі в майбутніх офіцерів курс молодого бійця (КМБ). Його не проходилимуть тільки ті, хто вже служив у Збройних силах України, військовослужбовці та учасники АТО.

Під час першого навчального дня студентів кафедри розділили на чотири взводи по 28–30 осіб. Кожен із цих взводів структурований на три відділення. За ними закріплені куратори – офіцери кафедри, на допомогу їм до кожного взводу призначений командир групи.

Віталіна Безверха,
Володимир Левченко

Студенти кафедри військової підготовки офіцерів запасу – це віддані державі громадяни

У кожного з них своя історія про те, як вони потрапили на навчання



Людмила Івкевич,
випускниця Київського
торгово-економічного
університету



Віталій Каракай,
студент ННІ історії
і філософії,
командир 4 взводу



Дмитро Черненко,
студент ННІ культури,
спорту і здоров'я



Катерина Ключок,
студентка психологічного
факультету



Віталій Одінець,
студент факультету обчислювальної техніки, інтелектуальних та управляючих систем

Навчання на військовій кафедрі – це моя заповітна мрія. Здобувши універсальну освіту за спеціальністю «Маркетинг», я зрозуміла, що хочу більшого для свого майбутнього та майбутнього своєї доньки. Дізналася, що в цьому році відкривають військову кафедру в ЧНУ. Це просто був знак згори! Узнявши перелік питань для вступу, я сиділа ночами та «муштрувала» інтернет. Перевірка фізичної підготовки мене не лякала, бо більшу частину свого життя займалася спортом. Тож вправи з фізпідготовки для мене були не тяжкі. Склала все на «відмінно». Навчаючись тут, я почувуюся комфортно.

Військова кафедра допомогла втілити мою давню мрію – пов'язати своє життя із силовими структурами України. Я завжди цікавився військовою справою, мав базовий рівень підготовки, а також близько двох років займався гирьовим спортом, тож особливих проблем зі вступом на військову кафедру не було. Від навчання я прагну отримати корисну інформацію, нові знання, уміння та навички, які б допомогли мені стати гідним сином своєї Батьківщини.

Я – патріот, тому й вирішив опанувати військову спеціальність. Навчання тут, на мою думку, може дати більше можливостей для подальшого працевлаштування. Вступити мені було не дуже складно, адже рівень фізичної підготовки маю хороший, а от теоретичні питання, які були на іспиті, довелося готувати. Я чекав моменту, коли вже нарешті відкриють військову кафедру в нашому університеті, бо хотів відчути шалені емоції під час навчання, і це сталося вже в перший навчальний день.

Раніше я брала участь в організації, що допомагала АТОвцям, а також навчалася на добровільних курсах із підготовки військових. Мені взагалі подобається військова муштра, бо це дуже корисно. Вступати було не складно, тому що я готувала відповіді на теоретичні питання ще й до вступу в Суми. Була впевнена, що пройду й фізичну підготовку. Навчання дуже подобається, адже тут професійний викладацький колектив, хороші командири та студенти. Нині вже не дочекаюся «курсу молодого бійця».

Я й раніше брав участь у різноманітних патріотичних заходах, зокрема відвідував патріотичні мітинги. Опанування військової спеціальності є для мене дуже важливим як зараз, так і для подальшого майбутнього. Для того щоб вступити на військову кафедру до нашого університету, я читав потрібну літературу та займався фізичною підготовкою. Навчатися тут дуже подобається: море позитиву, крута форма, а головне – приємний колектив і викладачі.

Фронтові історії

Другий рік на Сході України триває антитерористична операція. Минуло шість хвиль мобілізації, через фронти пройшли тисячі українців. Студенти та випускники Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького теж узяли участь у цій боротьбі за цілісність нашої держави. Чи не в кожному науково-навчальному інституті та факультеті є студент, який воював або зараз перебуває в АТО. Історії цих військовослужбовців різні, але кожна містить приклад справжньої звитяги та мужності, яку виявили ці люди під час захисту держави від ворога, що посягнув на наші кордони. Пропонуємо вашій увазі кілька історій тих, хто свого часу змінив університетські аудиторії на окопи, а нині повернувся до мирного життя.



**Андрій Грицаченко,
студент 3 курсу
ННІ економіки і права**

Розпочалася третя хвиля мобілізації... прийшла повістка... я поїхав... Це той випадок, коли внутрішніх суперечностей у мене не було: був готовий до цього, тому й пішов до військового комісаріату. Там запропонували спочатку одну бригаду, а потім уже іншу, бо свого часу я проходив військову службу у високоаеромобільних військах.

Звичайно, рідним ця ідея не сподобалась. А от друзі, із якими я граю в страйкбол, навпаки, підтримали. Узагалі з нашої команди до АТО потрапило чимало людей: спочатку командир, потім ще троє друзів, а на сьогодні майже півкоманди пройшло антитерористичну операцію.

На мою думку, саме страйкбол та ігри такого типу – те, що нині необхідне для підготовки до АТО. Усі наші хлопці, як і я, були готові до цих подій, адже під час гри виконували схожі завдання.

До зони АТО потрапив у Луганській області, у її гарячих точках. Служив у 85 аеромобільній бригаді, саме вона відповідає за цю територію. Серед усіх

об'єктів найбільше запам'ятався 32 бло-кпост на Бахмутській трасі. Ми тоді в оточення потрапили, цю новину навіть транслювали по телебаченню.

Моя бригада – це переважно жителі Західної України. У того регіону інше ставлення до АТО, бо вони йдуть не за гроші, а через те, що ворог прийшов до нашої країни. Їм до Донецька й Луганська далеко, однак вони розуміють, що свою землю треба захищати.

Воювати пішла не тільки молодь, а й дорослі чоловіки. Зре-

“Свою землю треба захищати”

штою, може, хтось і пошкодував про свій вибір, але то вже в кожного особисте. Щодо земляків, то з Черкащини хлопців було осіб 30-40. От у моєму підрозділі був хлопець зі Сміли, у нього четверо дітей. До речі, приїжджали волонтери і привезли йому тепловізор, а він, коли демобілізувався, лишив його в

підрозділі. Ми дуже вдячні волонтерам, особливо львівським, бо вони 85 бригаду підтримували, починаючи з харчування й закінчуючи дорогим обладнанням, таким, наприклад, як тепловізори та прилади нічного бачення.

Маю сказати, що, на жаль, війна – справді двигун прогресу: проводять реформи, розвивається оборонний комплекс, медицина покращується. Звісно, для цивільних людей у війні нічого хорошого немає, але в глобальному значенні все-таки в країні помітний поступ. Інша річ, що владці не завжди роблять те, що треба. Мабуть, цей «заморожений» конфлікт швидко не закінчиться.

Війна не дуже змінила моє життя і світосприйняття, мабуть, тому, що я не був у таких аж «дуже гарячих» точках, як котли та аеропорт. Інші хлопці казали, що війна дуже змінює молодь, особливо тих, хто повернувся без руки чи без ноги. Оце справді страшно...

До університету пішов навчатися, бо тут є військова кафедра. Крім того, маю потребу здобути ступінь бакалавра. Нині навчаюся в Навчально-науковому інституті економіки і права за державним замовленням. Я продовжую організовувати страйкобольні змагання та брати участь у них. За допомогою таких ігор ми збираємо кошти й на них купуємо спорядження учасникам нашої команди, які зараз у зоні проведення антитерористичної операції. Так само свого часу збирали кошти й мені. Сподіваюся, що на військовій кафедрі я зможу поділитися з іншими студентами досвідом, отриманим у зоні бойових дій.

тиму на війну. Наречена дізналася, уже коли був на місці. А мама взагалі випадково довідалася, де я: зателефонувала саме тоді, коли був обстріл. Моє оточення до мого вибору поставилося по-різному: друзі та однодумці підтримали, так само й рідні. Однак були й ті, хто не зрозумів.

Під час мого тривалого перебування в зоні АТО довелося побувати зовсім у різних точках: від штабу, блокпостів, зокрема й на передовій, і до районів на кордоні з нашим Кримом.

Про волонтерів говорити можна дуже багато, однозначно їм велике спасибі. Їхньої допомоги не забуду ніколи, це справді Люди з великої літери.

До війни ставився як до дуже важливої роботи, я вважаю, що це – виконання свого боргу перед Батьківщиною. Шкода, що війна, на жаль, ще не завершена.



**Сергій Старов,
фахівець кафедри видавничої справи, редагування і теорії інформації**

Потрапив до АТО за мобілізацією 1 серпня 2014 року. Сім'я, звичайно, дуже переживала, але всі вірили, що це необхідно, адже захищати Батьківщину – наш обов'язок. Зарахували мене до автомобільного батальйону, де я був головним колони. Прослужив 1,5 року, із яких чотири місяці був у зоні бойових дій у місті Сватово, а звідти ми розвозили боєприпаси за позиціями.

**Ярослав Платмір,
аспірант-історик**

На момент початку АТО я вже закінчив Черкаський національний і пішов добровольцем, підписав контракт зі Збройними силами України, а далі потрапив до зони бойових дій. Рідні та друзі, звичайно, не були в захваті від мого рішення, але поставилися до нього з розумінням.

Було байдуже, куди саме мене відправлять до АТО. Я опинився в Донецькому аеропорту, брав участь у тих боях. Узагалі нам відразу сказали, що ми їдемо до аеропорту, тож далі посилено готували як морально, так і фізично.

Хоча раніше я службу не проходив, але уявлення про військову справу мав. Труднощів із колективом не виникало, адже в нас була рота добровольців, тому всі хлопці знали й розуміли, де вони та куди потрапили. Були там і ті, для кого ця війна вже не перша і навіть не друга. Серед бійців зустрічав тих, які народилися на Черкащині, але проживають в інших районах України. Зі своїми військовими й нині підтримую

“Суть війни я зрозумів ще на початку”

зв'язки. Дехто досі перебуває в гарячих точках, тож рідко спілкуємося телефоном, зазвичай, у соціальних мережах переписуємось і ділимося новинами, справами, емоціями.

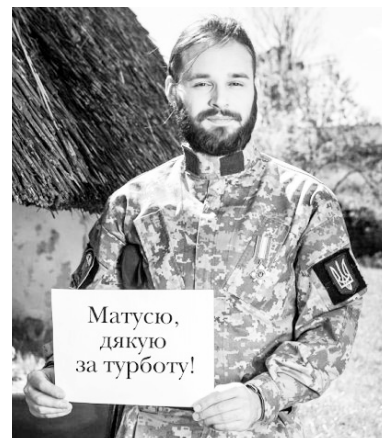
Суть війни я зрозумів ще на початку. Уявляв також, до чого вона може призвести, які можуть бути її наслідки для країни.

Із волонтерами пов'язані лише приємні й позитивні спогади, жодних проблем. Усе, що треба було, вони привозили, допома-

Наші автомобілі були в дуже поганому стані. КАМАЗи забрали з полів, із колгоспів. Для них навіть запчастин не надавали, і проблема з ремонтом лягала на плечі простих водіїв. Держава забезпечувала лише формою та спорядженням, усе це в нас було. Особливо допомагали волонтери: привозили їжу, теплі речі, ми постійно відчували їхню допомогу.

Після повернення додому я поглянув на все по-новому. Справді, завдання військових – це зберегти мир, і вони роблять усе для захисту нашого дому й нашої землі. Зіставити ситуацію там, на війні, і тут – дуже важко, тому що лише невелика частина країни причетна до тих подій.

Звісно, з усіма військовослужбовцями нині зберігаю контакти, ми спілкуємося. Зустрічаємося не часто, але підтримуємо одне одного постійно. Держава піклується про мене. Зараз розв'язують питання щодо виділення ділянки. Допомагає й університет, наприклад, у фінансових питаннях.



гали навіть із ремонтом машин, забезпеченням. Звісно, що і від Міністерства оборони допомогу надавали.

На жаль, я не пророк і не можу сказати, коли війна завершиться, але однозначно впевнений, що це триватиме ще, адже існує немало людей, які наживаються на війні, а спеціальні органи не завжди можуть на це реагувати.

Після війни я зрозумів, що деякі люди з мого оточення відсіялися, і це, мабуть, правильно. Справжні люди теж залишилися. Ще, до речі, з'явилося дуже багато незнайомих людей, які допомагають. Коли отримав поранення і п'ять місяців лежав із ним в інституті мікробіології, то навіть науковці з Києва пропонували допомогу. Приходили жінки-киянки, які готові були допомагати як морально, так і фінансово. Я й зараз із ними спілкуюся.

Із пільгами проблем немає, я військовий пенсіонер, оформили групу інвалідності. Звісно, це все не так швидко робиться, як хотілося б, але не сказав би, що є якісь суттєві затримки. Пенсію не відразу почали платити, але зараз усечасно надходить. Нині я навчаюся на бюджеті в аспірантурі. Зadowolений підтримкою й держави, й університету.

Володимир Левченко



На фото Олексій у центрі

**Олексій Семенюк,
студент 4 курсу заочного відділення
ННІ історії і філософії**

Потрапив до зони АТО в складі другого батальйону резервістів Національної гвардії України. Товариш запропонував поїхати потренуватися, після чого я погодився й на виїзд до зони бойових дій. Із рідних, крім батька, ніхто не знав, що я їха-

Людмила Прокопенко:

«Основне для педагога – виховати Людину в людині»

Свого часу вона була завідувачем кафедри педагогіки й загальної психології та першим проректором із навчальної роботи нашого рідного університету. Сьогодні жінка щаслива, що з нею вітаються студенти, спілкуються викладачі та аспіранти, наслідуючи її. Це означає, що 50 років педагогічного стажу були не даремні.

Людмила Прокопенко, усміхаючись, згадує, як у дитинстві один старший брат «дресирував»

її у фізиці та математиці, а інший намагався залучити до економіки, проте спроби хлопців виявилися марними. Так, жінка називає себе четвертим поколінням цілого «клану» педагогів, тому піти іншою дорогою не могла. Вочевидь, вона народилася зі своїм особливим покликанням – навчати інших.

Її ж навчали в Черкаській школі № 11. Маленькою Людмила вже пильно дослухалася до кожного вчительського слова й глибоко поважала своїх викладачів. Слова – словами, а вчинки говорять самі за себе. Другого жовтня жінка традиційно привітала квітами своїх шкільних наставників

із професійним святом. Шкода, що ті букети не можна, як раніше, передати особисто в руки, доводиться класти їх на могили. Як зазначає Олександр Свириденко, старший викладач кафедри педагогіки й загальної психології, почуття вдячності й порядності – дві провідні риси Людмили Ісааківни.

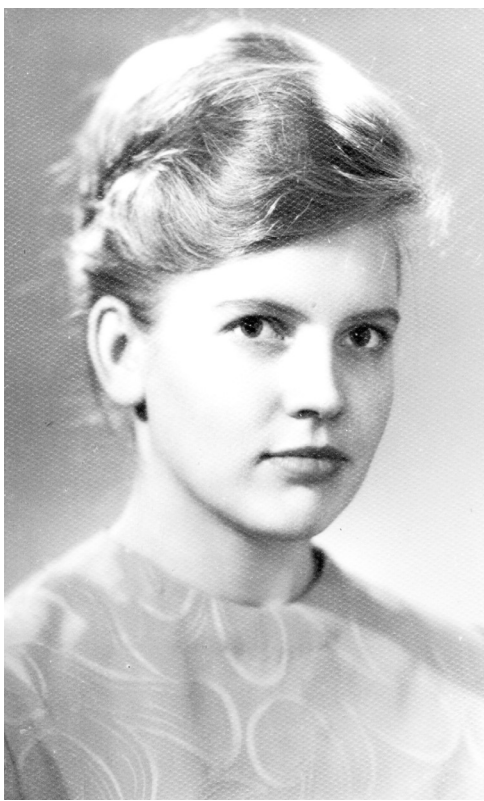
Так, жінка, попри сильну зливу, прийшла до нас на зустріч у домовлений час, бо не могла не дотриматись обіцянки. Любов до порядку виявляється навіть у зовнішньому вигляді пані Людмили: ідеальний манікюр, охайно вкладені біляві кучері, трохи макіяжу, одяг ділового стилю, витриманий у чорно-білих тонах, і прикраси для завершення образу.

Наступним важливим кроком у житті науковця став Черкаський педагогічний інститут. Вона навчалася на факультеті хімії, біології й основ сільськогосподарського виробництва. Тоді

«...викладача треба порівнювати не з колегами, а з його особистим зростанням»

функціювала така система: студента направляли до школи на практику, що тривала рік, після цього – ще рік навчання, а вже потім видавали диплом. «Викладає біологію й хімію в Балаклеїській вечірній школі, бо вчилася за цією спеціальністю, фізкультуру, адже я кандидат у майстри спорту з гімнастики, й англійську мову, тому що непогано володіла нею», – розповідає Людмила Ісааківна. Ґрунтовними знаннями з мови жінка може завдячувати

своїй мамі, яка знала п'ять іноземних мов. Теплими словами згадує колишня практикантка вчителів, які з величезним задоволенням прийняли її в тій школі. Вони поважали її і вперше почали називати на ім'я та по батькові. «Поважали, бо бачили, як добре я знаю педагогіку. Інакше бути не могло. Мої предки – педагоги. Крім того, в інституті в нас були неперевершені вчителі, віддані своїй справі: Марія Степанівна Горбач, Тетяна Лаврентіївна Євтушик та інші»,



– згадує Людмила Прокопенко.

«Останній рік нам дозволяли побути класним керівником, оцінювати учнів. Тетяна Євтушик обов'язково перевіряла наші конспекти на наявність триєдиної мети: дидактичної, виховної, розвивальної», – ностальгуючи, розповідає Людмила Ісааківна. Принцип триєдиної мети став основою уявлень науковця про педагогіку. Колега Олександр Свириденко каже: «У її розумінні педагогіка – це виховання Людини в людині».

Коли вона почала працювати, то як людина, у якої на столі, у голові та в житті завжди все до ладу й «по полицях», завела собі щоденник висловлювань письменників, учених, філософів. Там були цитати Карла Чапека, Івана Франка, Лесі Українки та інших. Коло вподобань педагога настільки широке, що нині бібліотека жінки налічує близько 2 тис. джерел. Завдяки своїм записам у «цитатних» зошитах, Людмила Ісааківна добре знає праці Руссо, Дідро – тих філософів, які заклали основи всієї педагогіки.

«Орієнтуючись на праці великих учених, я завжди розуміла, що сьогодні цього хлопчика краще не запитувати, а цю дівчинку треба пересадити... Дітей я дуже люблю, вони мене теж. На День учителя учні завжди приїздять до мене. І хоча в нас дружні стосунки, але дистанція якась між нами є. До того ж абсолютна, бо я педагог», – зізнається пані Людмила.

Сабіна Раджабова, доцент кафедри педагогіки і загальної психології ЧНУ ім. Богдана

Хмельницького, розповідає, що вона разом з одногрупниками трішечки побоювалася цієї викладачки, оскільки та була суворою й дещо різкою. Але те, що її дуже поважали, навіть не обговорювали. Принагідно згадує, як вони готували макет школи майбутнього: «Це було дуже позитивно, бо ми не просто вчили якусь теорію, а справді її продумували. Кожен член групи відповідав за свій напрям у цій школі. Це було доволі футуристичним, міфологізованим, але ми задумалися над тим, яким хотіли бачити навчальний заклад. Людмила Ісааківна говорила, що занадто, а що реально, пояснювала, завдяки чому можна досягти бажаного».

Людмилі Прокопенко дали рекомендацію для вступу до Київського науково-дослідницького інституту педагогіки. Вступила вона на заочну форму навчання, оскільки потрібно було заробляти на життя. 22-річна аспірантка почала викладати хімію та біологію у вечірній школі. Жінка пригадує лише хороші моменти своєї діяльності, що б вона не робила (наприклад, працювала кореспондентом в Академії педагогічних наук), убачала в цьому щось невимовно цікаве, новий неоціненний досвід та додаткові знання. Оптимізму цій людині точно не позичати.

Про тему своєї дисертації Людмила Ісааківна говорить з особливою гордістю та любов'ю. Робота має назву «Діагностично-прогностичні підходи в педагогічній діяльності». Науковець

«Педагогом не можна називати людину, яка не реалізовує виховні та розвивальні завдання, взаємодіючи зі студентством»

жартує: «Історія педагогіки – це мій коньок, чи коник, чи кобилка». Принагідно Сабіна Раджабова наголошує, що охоче й упевнено послуговується у своїй діяльності роботами колишньої викладачки.

Поступово ритм життя Людмили Ісааківни ставав ще шаленішим, ніж раніше, бо їй довелося поєднувати вчителювання в школі, у Черкаському педінституті, Національному педагогічному університеті імені Горького (зараз – Драгоманова) і бути завідувачем Кабінету освіти дорослих Обласного інституту вдосконалення вчителів при Обласному відділі народної освіти. Працювала багато, бо, як і кожній жінці, хотілося одягатися не гірше за учнів, купувати книги, культурно відпочивати. Спектр її захоплень просто вражає, про що піднесено розповідає Олександр Свириденко: «У неї дуже широкий світ уподобань, хобі... Людина грає на музичних інструментах, цікавиться спортивними новинами й уболіває за «Динамо», водить свій автомобіль, захоплюється фото й кіномистецтвом». Так, Людмила Ісааківна й сама радіс-

но розповідає про те, як проводила вільний час. За її словами, відвідала чи не всі спектаклі театрів імені Лесі Українки, імені Іва-

«Бути ніжною (знаючи, із ким), бути сильною (в усіх аспектах) і бути ломиком – цілеспрямованою, системною, ніколи не обманювати»

на Франка, не могла пропустити концерти скрипаля Олега Криси. Любов до музики засвідчує масштабна домашня фонотека, до якої ввійшли твори В. Моцарта, Л. Бетховена, Ф. Шопена та інших авторів-класиків. А про футбол наша гостя говорить із неприхованою завзятістю та, як-то кажуть, із вогником в очах: «Ми з друзями замовляли таксі на чотирьох осіб і поспішали до Києва. Увесь матч водій чекав нас і потім за кілька годин ми поверталися до Черкас. Емоції зашкалювали!».

Людмила Прокопенко – надзвичайно амбітна людина, тому коли тодішній ректор Федір Боєчко запросив її очолити кафедру педагогіки в нашому університеті, вона не відмовилася від пропозиції. «Усе-таки педагогіка – це моє, – зазначає жінка. – Це був чудовий досвід, адже викладачі – не учні й не студенти, а сформовані особистості, інколи марнославні, інколи надто заідеалізовані, але я жодного разу не почувалася непрофесіоналом. Цікаво й те, що мій колишній викладач став моїм підлеглим».

Педагогічний талант науковця виявився й тоді, коли, обійнявши нову посаду, почала вивчати хобі, сімейний стан викладачів та їхнє ставлення до студентів. Вона мала правило: викладача треба порівнювати не з колегами, а з його особистим зростанням: що читав, де був і навіть скільки разів заховався. Також уважала, що педагогом не можна

назвати людину, яка не реалізує виховні та розвивальні завдання, взаємодіючи зі студентством. Усе, що Людмила Ісааківна вимагала від викладачів, вимагала й від себе, наприклад, самостійно та відповідально розробляти курси лекцій. В учительській професії повинна бути система.

Минуло десять років плідної роботи на посаді завідувача кафедри. Безперервний рух уперед привів Людмилу Прокопенко до крісла першого проректора з навчальної роботи Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Тоді, завдяки діяльності педагога, в університеті ввели відвідування занять викладача колегами на основі діагностико-прогностичного підходу. Для складання річного плану проводили анкетування вчителів щодо того, над чим вони пра-

цюють і яка проблема їх турбує. «Ми йшли до викладача на заняття, якщо він цього бажав. «Клепач» за недоліки може кожен, а от допомогти людині, підняти її трохи вище – не всім під силу», – розповідає науковець. Крім того, за її ініціативою створено унікальний музей видатного педагога Олександра Захаренка, її улюбленого педагога. Організовано також групу найкращих викладачів університету та області з біології, які видають збірники тестів до ЗНО й довідники з цього предмета. За словами Людмили Ісааківни, вона є ініціатором тестування в цілому, але незаангажованого й непередбаченого для вчителя чи учня.

«Університет – це моя альма-матер. Погоджуюся з Вольтером, що вчитель, як і актор, має вчасно піти зі сцени», – зізнається Людмила Прокопенко. – Своїм наступникам я передала непогану джерельну базу. Якби ще передати любов до науки вникам, але одна з них (якій півтора року) захоплюється модою, а інша – експерт із ювелірних та мистецьких робіт у Бельгії», – ділиться сокровенним гостя.

У її життєписі – Франція, Німеччина, Італія, Грузія та інші країни, але особливо запам'яталася Фінляндія, бо саме там відбулася перша для викладачки міжнародна конференція. «Проте я б не змогла жити ніде, крім України, надто різний менталітет... Найважливіше, що тут поховані мої предки. Я щоп'ятниці приходжу на кладовище і звітую їм, як виконала план за тиждень», – розповідає гостя. Зараз Людмила Прокопенко підтримує міцний зв'язок з університетом. Повсякчас відвідує колег, дає їм поради, у разі необхідності – допомагає. Жінка веде активний спосіб життя. «Часто збираємось з друзями. Слухаємо класичну музику. Але й тут я люблю, щоб усе було впорядковано. Спочатку слухаємо "Пісню про Матір" на слова Бориса Олійника, потім Квітку Цірик і наостанок – Моцарта. Тобто знову певна

«У її життєписі – Франція, Німеччина, Італія, Грузія та інші країни, але особливо запам'яталася Фінляндія»

система. Нікуди не подінешся від неї», – каже Людмила Ісааківна. Девіз її життя – «Бути ніжною (знаючи, із ким), бути сильною (в усіх аспектах) і бути ломиком – цілеспрямованою, системною, ніколи не обманювати». У цьому жінка схожа на свою улюблену письменницю Лесю Українку. Вона намагається наслідувати її впродовж усього життя. Як бачимо, у науковця це гарно виходить. Адже всі її вихованці з усмішкою на вустах згадують ім'я Педагога. Педагога, який, виховуючи Людей у людях, не втратив із роками жаги до життя, а головне – людяності.

Ольга Гуржій, Тетяна Дзюменко

● ВЕТЕРАНИ

УНІВЕРСИТЕТ ОЧИМА СТУДЕНТІВ-ІНОЗЕМЦІВ

Нині в університеті навчається близько двохсот студентів із таких країн, як Азербайджан, Гамбія, Гана, Зімбабве, Кувейт, Лівія, Нігерія, Туркменістан. Прагнення закладу збільшити кількість іноземних студентів, які навчаються в Україні, є зрозумілим, оскільки вони – важливе джерело доходу для бюджету університету, що також позитивно впливає на економіку України в цілому. Багато студентів обирають нашу альма-матер через позитивну репутацію університету та прийнятні ціни на навчання.

Директор навчально-наукового центру організації роботи з іноземними студентами Василь Андрусак повідомляє, що Черкаський національний універси-

Близько двохсот іноземців здобуває освіту в ЧНУ

тет намагається створити належні умови для навчання. Це стосується аудиторного фонду, навчально-методичного забезпечення тощо. Для іноземних студентів, які приїхали до України для навчання за програмами з англійським викладанням, передбачено опанування наперед української мови. Навчальні програми для іноземців майже не від-

різняються від тих, за якими навчаються українські студенти. Це ж стосується й англійських груп.

Популярними серед іноземців є спеціальності «Право» та «Міжнародні економічні відносини». Згідно з чинним законодавством, студентам запропонована лише контрактна форма навчання. Університет усіляко сприяє адаптації

іноземних студентів: їм розповідають загальну інформацію про місто, інфраструктуру університету, заклади торгівлі, охорони здоров'я тощо. Навчально-науковий центр організації роботи з іноземними студентами постійно підтримує з ними контакти, надає консультації, допомагає в розв'язанні проблем побутового характеру. Активну участь в адаптації нових студентів-іноземців беруть ті, хто приїхав навчатись до ЧНУ раніше.

До речі, вступна кампанія для іноземців нині триває й завершиться 1 листопада.

Наталія Метелиця,
Анастасія Кожушко

«Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького готує іноземних студентів до вступу у вищі навчальні заклади України з вересня 2015 року», – повідомляє прес-служба на офіційному сайті вишу. 1 серпня 2016 року завершилося навчання на перших підготовчих курсах для іноземних громадян. Абітурієнти вивчають українську мову, культуру й традиції народу для подальшого навчання та комфортного спілкування.

Громадяни Гани, Зімбабве, Кувейту, Лівії, Марокко та Нігерії опановуватимуть майбутній фах у навчально-наукових інститутах історії і філософії, фізики, математики та комп'ютерно-інформаційних систем, іноземних мов, педагогічної освіти, соціальної роботи і мистецтва, а також на психологічному факультеті.

“Тут я
зможу
втїлити свою
мрію...”

Маніятеля Адріан Андіса, студент першого курсу ННІ економіки і права, каже, що завдяки активній підготовці й підтримці викладачів університету зміг легко вступити на бажану спеціальність. Зараз хлопець поєднує навчання і заняття спортом, захоплюється бігом. У майбутньому Адріан хоче грати у футбол за українську збірну. Студент радісно розповідає про своє університетське життя.



Ректор Олександр Червко вручає Адріанові свідоцтво про закінчення підготовчого відділення

"Я бачу себе економістом у престижній українській фірмі", – Маніятеля Адріан Андіса

– Адріане, розкажи, будь ласка, звідки ти родом?

– Я приїхав до вас із Зімбабве, країни Південної Африки. Родом із сонячного місця, де завжди панує тепло.

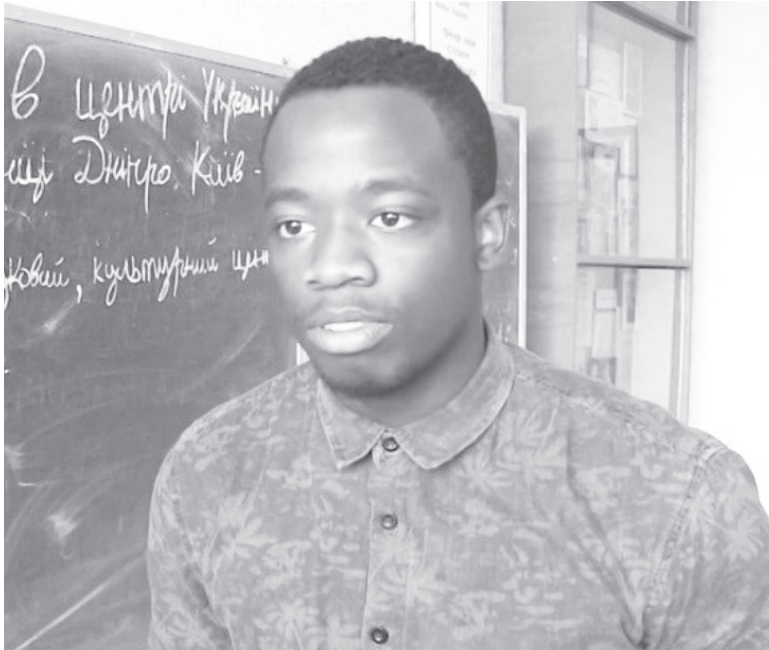
– Чому ти вирішив навчатися саме в Україні?

– Я обрав український виш, тому що мене зацікавила українська культура та звичаї, про які ми згадували на уроках історії вдома. Також дуже важливо те, що тут навчатися дешевше, ніж у Зімбабве. У Південній Африці є чимала кількість престижних вишів, у яких би я міг здобути освіту, але я не обираю легких шляхів, тому зараз тут.

– Чим тебе вразив черкаський національний?

– Я дуже хочу стати успішним економістом. На мою думку, тут я зможу втілити свою мрію, бо маю все для цього. Мене вразили доброзичливі та привітні викладачі, які радісно прийняли нас до своєї дружної української родини, одноклубники, інші студенти з гуртожитку, які згодом стали моїми близькими друзями. Я всім дуже задоволений.

– Чи добре ти володієш українською мовою?



– Спочатку всі намагалися розмовляти зі мною англійською мовою, але я попередив їх, що мені це не подобається. Я живу в Україні, тому говоритиму українською. Зараз можу спілкуватися з друзями дуже легко, але з викладачами трішки важче, оскільки я хвилююся. Інколи використовую електронний перекладач або ж словник. Я вже можу розуміти майже все, що мені говорять, але цього для мене не достатньо. Хочу знати більше!

– Як проходять твої заняття?

– Кожного дня ходжу на пари, адже не можу прогулювати. Викладачі старанно допомагають мені вивчати теми, оскільки вони розуміють, що це для мене важче, ніж для інших. Я їм щиро вдячний. На лекціях стараюся уважно все слухати, бо нотувати швидко я ще не можу. Сподіваюся, що найближчим часом зможу зробити все.

– Поділись, будь ласка, своїми враженнями про життя в гуртожитку.

– Я живу в другому гуртожитку. Мене все влаштовує. Тут дуже весело, багато друзів. Домашні завдання виконую легко, тому що живу сам і ніхто не заважає.

“Вони обов'язково
повинні відвідати
Україну, бо
це чудова держава з
самобутніми традиціями
та нелегкою історією”

Завдяки студентам, які живуть поряд, можу практикувати українську мову.

– Чи справили на тебе враження українські дівчата?

– Мені подобається це запитання. Дуже часто доводиться його чути. Звичайно, що подобаються. Усі українки привабливі й талановиті. Я просто захоплююся ними.

– Сумуєш за домівкою?

– Так, звичайно! Я дуже сумую за своїми рідними. Маю старшого брата та трьох сестер, які теж

сумують за мною. Сподіваюся, що зможу побачити їх уже цієї зими.

– Скільки разів на рік ти їдиш додому?

– Двічі. Узимку і влітку, але хочеться бувати вдома частіше.

– Окрім вивчення мови, що ти робиш у вільний від занять час?

– Я люблю грати в ігри, переглядаю фільми, граю у футбол чи просто проводжу час із друзями. В Україні я полюбив футбол. Завжди вболіваю за черкаську команду «Дніпро».

– Що тобі найбільше подобається в студентському житті нашого університету?

– Особливо я люблю університетські заходи. Завжди цікаво послухати виступи відомих письменників та успішних людей Черкащини. Також мені подобаються різноманітні змагання, конкурси й концерти, які студенти та викладачі організовують до різних свят.

– Чи хотів би ти щось удосконалити в нашому навчальному закладі?

– Мені все дуже подобається. Усе навіть краще, ніж я міг уявити: навчання, якість освіти, умови для студентського життя, підтримка викладачів та студентів. Змінювати нічого не потрібно.

– Що б ти порадив майбутнім студентам-іноземцям?

– Я можу порадишити лише те, що вони обов'язково повинні відвідати Україну, бо це чудова держава з самобутніми традиціями та нелегкою історією.

– Чи пов'яжеш ти своє майбутнє життя і працевлаштування з Україною?

– Через кілька років я бачу себе економістом у престижній українській фірмі. Здобуду освіту – утілю свою мрію. Я вірю, що все зможу!

Каріна Титаренко,
Микола Максьома

ЖУРНАЛІСТ ПРОГРАМИ «АБЗАЦ», ВИПУСКНИК УНІВЕРСИТЕТУ, ЗАВІТАВ ДО РІДНОЇ АЛЬМА-МАТЕР



Майстер провокацій програми «Абзац», що виходить на «Новому каналі», Валентин Чернявський приїхав до рідного університету поспілкуватися зі студентами-медійниками та викладачами.

Разом пригадували минуле, обговорювали особливості роботи та ділилися цікавими історіями. Журналіст ще на початку зізнався, що цей візит – власне бажання. «Давно вже засумував за альма-матер».



Фото Валентина Чернявського на обкладинці університетської газети, 2006 рік

На початку зустрічі Тетяна Бондаренко, завідувач кафедри журналістики, реклами та PR-технологій, розповіла найцікавіші моменти з навчання Валентина Чернявського, подарувавши йому на згадку про студентське життя з написом «Валентині Чернявському – випускнику, який обіцяв не стати журналістом». Гість, усміхнувшись, пригадав, як довго складав іспит із курсу «Українська мова в ЗМІ» і пообіцяв не бути журналістом, лише би отримати трійку. Та слова свого не дотримав, уже згодом став зіркою черкаської журналістики через свої відверті розслідування та провокації на місцевих телеканалах «Рось» і «ВІККА».

Нині Валентин Чернявський підкорює столицю. У розповіді про себе – небагатослівний, охоче говорить лише про роботу та її особливості. На запитання про кількість прихильників узагалі здивовано зводить брови. Попри сором'язливість,

упродовж своєї нетривалої, але стрімкої кар'єри він навіть встиг потрапити до «чорного списку» РФ.

Свою неординарність Валентин демонстрував ще в університетські роки. Викладачка мови пригадує, як на одному із занять дала завдання скласти речення зі словом «холодний», продемонструвавши його багатозначність. Речення студента Чернявського вона й досі пам'ятає: «У холодному моргу на холодних полицях лежать холодні трупи, це результат холодних прийомів холодного патологоанатома». «Ще тоді зрозуміла, – каже педагог, – що з цього студента виросте відомий журналіст або ж, навпаки, талановитий ледар».

Сміялися й тоді, коли Валентин за відсутності викладачів на кафедрі влаштував фотосесію, умостившись до крісла завідувача кафедри, а потім виклав світлини в соціальній мережі «ВКонтакте». Викладачі кафедри журналістики зізнаються, що й досі зберігають його кваліфікаційну та дипломну роботи про сатиричні жанри в ЗМІ.

Після здобуття журналістської освіти в Черкаському національному університеті Валентин Чернявський працював на місцевих телеканалах. Проте відомим журналістом його зробила програма «Провокація» на телеканалі «ВІККА». Тут він створив оригінальні розслідування та експерименти, які згодом і привели його до «Нового каналу». Ірина Малюкова, журналіст телеканалу «ВІККА», пригадує, як працював з Валентином, починає усміхатися. Називаючи його «Валя», вона розповідає, що довкола нього постійно щось траплялося: веселе, дивне, неочікуване. Якщо не траплялося, то він усе це створював сам.

– Пригадую, з усмішкою і злістю, як він розіграв мене в День журналіста для своєї «Провокації». Люди зі зброєю, зв'язаний Валик, чоловік, який випадково, але мені тоді так не здавалося, ударив мене



Група Валентина під час виїзного заняття з журналістської майстерності, 2007 рік



головою об ванну.., – ділиться Ірина. – Ще пам'ятаю, як ми хотіли зняти міні-кліп. У мене є довжелезне джинсове пальто, у якому, на думку Чернявського, я схожа на Нео з «Матриці». Він нагинався, а я ніби падала на нього, як Нео в отій кульмінаційній сцені, де він ухилився від куль. Але він «звалив» від нас – і більше падати ні на кого», – сумує журналістка.

Також Ірина Малюкова розповідає, що Валентин Чернявський – це постійний дед-лайн: якби його не існувало, Валентин узагалі б не виконував роботи, бо йому було б нецікаво.

Майже за рік після від'їзду Валентина Чернявського на «Новий канал» провокаційні сюжети на «ВІККА» почав створювати Богдан Маруніч, який зараз навчається на другому курсі в ЧНУ ім. Б. Хмельницького за спеціальністю «Журналістика». Хлопець вважає, що Валентин – журналіст із великої літери. Богдан дуже цінує нинішню допомогу тепер київського колеги у створенні сюжетів.

– Валик постійно в русі, динаміці, роздумах над новим сюжетом. Ще з «Провокацій» було зрозуміло, що він досягне великого успіху. Він ніколи не цурається допомогти досвідом, підказати. Завжди щирий, усміхнений, охоче дає пораду та підтримує, – розповідає Богдан.

Наприкінці зустрічі Валентин поділився з майбутніми медійниками настановами, які здобув із власного досвіду. Пояснив, що справжні журналісти ніколи не лінуються дізнаватися більше, постійно читають книжки та шукають себе.

– Теоретичні поради потрібно закріплювати практично. Тільки працюючи, можна оволодіти необхідними знаннями. Тепер у Вас така нагода є, бачив університетську телестудію, вона крута. Крім того, треба шукати себе, розвиватися, подорожувати. Також потрібно вчити англійську мову – без неї зараз ніяк не можна в журналістиці, – поділився наостанок Валентин Чернявський.

Тетяна Козловська,
Юрій Олійник

Асоціація випускників університету відзначає свою першу річницю

Випускники університету – це гордість і найкраще поцінування діяльності навчального закладу. Черкаський національний університет пишається своїми випускниками, які професіоналізмом, успіхами й досягненнями примножують славу ЧНУ, перетворюють його ім'я на визнаний в Україні та світі бренд. Їхній досвід і знання – безцінний скарб для вдосконалення освітнього процесу, підготовки сучасних фахівців, безупинного розвитку вишу.

Більш ніж 90 років тому перші випускники Черкаського інституту народної освіти розпочали «сіяти розумне, добре, вічне» у дитячих душах. Цей історичний факт, досвід провідних ВНЗ України та світу, а також відзначення 95 річниця заснування нашого навчального закладу надихнули в жовтні збіжного року на створення Асоціації випускників ЧНУ імені Богдана Хмельницького. Клуб за-

снований за ініціативи Тетяни Запорожець, Людмили Калюжної, Ярослава Короля.

Тетяна Запорожець зазначає, що традицій поки що в клубі немає, адже діє він недовго і ще небагато учасників зареєструвалися в ньому.

Засновники стверджують, що настав час об'єднати всіх, хто починав свої життєві та професійні досягнення зі стін Черкаського національного університету (Черкаського інституту народної освіти, Черкаського державного педагогічного інституту, Черкаського державного університету імені Богдана Хмельницького). Важливо згуртувати

“Черкаський національний університет пишається своїми випускниками, які професіоналізмом, успіхами й досягненнями примножують його славу”

випускників-однодумців, для яких університет назавжди залишиться символом професіоналізму й моральності.

«Дуже втішилася з нагоди початкування клубу випускників. Це те комфортне, рідне, тепле середовище, де об'єднається не одне покоління, яке навчалось в нашому університеті. Маємо гарну нагоду зустрітися з одногрупниками, дізнатися про їхні успіхи, розповісти про своє життя. Надзвичайно приємно побачити своїх викладачів, які невпинно працюють та виховують юну когорту тих, хто прославлятиме наш заклад», – ділиться випускниця-журналістка Анастасія Моргун.

За відомостями сайту ЧНУ ім. Богдана Хмельницького